

[Peter Duetoff]

øjeblikket er ved at stille op for disse bosniske flygtninge, er, at de altså én gang om året skal stå frem til spanking i Folketinget. Dér skal man så diskutere, om man nu kan forlænge eller ikke kan forlænge opholdet her. Det skal lige hives frem i offentligheden alt sammen, og så bliver det nok forlænget igen, for situationen vil ikke ændre sig foreløbig. Det vil i al fald være mit gæt med de oplysninger, vi har.

Dertil kommer, at der vel også er grupper blandt de bosniske flygtninge, som vi allerede nu kan sige næppe vil kunne komme tilbage igen. Jeg synes, at man stadig glemmer de blandede ægteskaber, som vi har talt så meget om tidligere, mennesker, der rent faktisk – det kan vi jo se med de fredsprocesser eller -planer, der ligger – aldrig vil kunne komme tilbage, fordi der vil blive tale om etnisk rensede områder. De vil vel kunne have en eller anden forventning om, at man tog konsekvensen af det og foretog en asylbehandling rimelig hurtigt.

Og så er der sikkert også blandt de 17.000 nogle, der allerede i dag kunne vende tilbage. Jeg køber ikke den dér med, at fordi man indleder en asylbehandling, har vi givet asyl til 17.000 eller 18.000 mennesker. Jeg synes ikke, at vi skal blande os i det, det skal vi lade myndighederne om at vurdere, og jeg er overbevist om, at det fører til et helt andet resultat end det, der fremstilles her i dag. Jeg er overbevist om, at en hel del af de mennesker allerede i dag ville få at vide, at de nok ikke kan få asyl.

Men generelt må jeg sige, at jeg synes, at det i virkeligheden gør meget ondt, at vi skal have denne debat om 17.000 nødstedte mennesker, i stedet for at vi stod ved den lov, der faktisk blev vedtaget, og nu tog fat på en asylbehandling; det er det, der har været det afgørende for CD. Vi var i sin tid ikke vildt betaget af den midlertidige ordning, men vi accepterede den, fordi UNHCR sagde, at det var det bedste, også i betragtning af hele den diskussion, der har været om ikke at hjælpe til med etnisk udrensning.

Nu er vi altså i en situation, hvor UNHCR siger, at det begynder at blive farligt at sætte asylproceduren ud af kraft. Så siger vi: Javel, når de internationale organisationer, der har med dette at gøre, mener, at det er farligt, og at det vil bringe nogle problemer med sig, følger vi nu konventionen helt normalt og lader asyl-

arbejdet komme i gang. Og der er, må jeg sige, ikke sket nogen ændring i denne holdning fra sidste uge og frem til i dag. UNHCR har, så vidt jeg ved, ikke den sidste uge meddelt, at vi alligevel skal fortsætte med de midlertidige ordninger, og det er selvfølgelig også grunden til, at CD har nøjagtig samme synspunkt, som vi havde for en uge siden, nemlig at nu starter vi en asylbehandling, efterhånden som de midlertidige opholdstilladelser udløber, og så klarer vi det.

Så må jeg i øvrigt sige, at der har været lidt diskussion – ikke så meget i dag, men måske mere i sidste uge – om de mere praktiske tiltag i forbindelse med undervisning osv., der ligger i den nye lov. Der var også nogle, der syntes, at nu integrerede man for meget, og hvad ved jeg. Jeg tror, at hvis vi ikke gennemfører denne lov, som vi jo her har en form for fjerde behandling af, får vi voldsomt store problemer, for der er ikke noget at sige til, at når yngre mennesker er meget vanskelige økonomiske forhold sidder fuldstændig passive i lejrene, fører det til uro, vold, kriminalitet osv.; det kan enhver jo sige sig selv. Passiviteten vil forstærke de problemer, der måtte være. Derfor er det rigtigt, at regeringen har taget fat på disse ting, og det er rigtigt, at vi får den lov diskuteret igennem, netop også af hensyn til, at vi kan forberede disse mennesker til at vende hjem.

Jeg vil sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg tror stadig på, at langt, langt de fleste af disse mennesker brænder for at få lov at komme hjem til deres eget land. Hvorfor skulle en direktør for et museum, hvorfor skulle en højt uddannet lærer, hvorfor skulle en akademiker, hvorfor skulle en god håndværker, der kender sit område, ønske at leve i en flygtningelejr i Danmark? Hvorfor i alverden skulle de ikke ønske at komme tilbage til deres eget land og hjem til deres egne kredse og deres egne erfaringer?

I øvrigt tror jeg så på, at man kan forstærke denne effekt ved en repatrieringsordning, men bestemt også ved, som hr. Helge Adam Møller rigtigt nævner – og dér er jeg enig – at vi forbedrer disse mennesker via den uddannelse, de får, ajourfører den viden, de har, og måske giver dem mere viden – også gerne i et internationalt samarbejde – så de kan komme hjem og bygge deres eget land op. Deri er jeg helt enig, og jeg er også overbevist om, at jo mere vi gør